

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2225/2025
02.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Горан Живковић, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Републике Србије из Београда, кога заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4918/24 од 26.02.2025. године, у седници одржаној 02.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4918/24 од 26.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против потврђујућег дела пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4918/24 од 26.02.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 44798/21 од 10.05.2024. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе према поднеску тужиоца од 27.02.2024. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца уплати надлежном органу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 35.025,00 динара са законском затезном каматом на појединачне новчане износе од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да након извршених уплата из става првог изреке пресуде надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање у име и за рачун тужиоца попуни и поднесе пријаву података за утврђење стажа осигурања, зараде, накнаде зараде, основице осигурања и висине уплаћених доприноса образац М4 за период радног ангажовања тужиоца од 15.04.2003. године до 15.10.2018. године.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 334.328,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4918/24 од 26.02.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, у делу става другог изреке којим је обавезан тужени да у име и за рачун тужиоца уплати надлежном органу припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање обрачунате на најнижу месечну основицу за уплату доприноса у износу од 35.025,00 динара за период од 15.04.2003. године до 15.10.2020. године и у ставу четвртом изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става другог изреке тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се обавеже тужени да у име и за рачун тужиоца на досуђене износе за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање уплати камату на појединачне новчане износе од доспелости до исплате, као у садржини тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против потврђујућег дела правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова.

Предмет тражене правне заштите је уплата припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за тужиоца надлежном фонду ПИО, а правноснажном пресудом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену одговарајућих одредаба материјалног права из чланова 2, 4, 6, 7, 13, 16, 36, 37, 39, 40. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ број 84/04, са новелама) код утврђене чињенице да тужени у утуженом периоду није на правилан и законит начин обрачунао и уплатио за тужиоца надлежном фонду ПИО доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Одлука не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, битна повреда одредаба парничног поступка, на коју ревизија указује, није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку. Тужени у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 12.07.2021. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 887.798,17 динара, а што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

С обзиром на то да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**